

ת"פ 71214/01/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו רמוז

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 71214-01-18 מדינת ישראל נ' אבו רמוז (אחר/נוסף)
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד אבו רמוז

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד תמר טופז שם- טוב

ב"כ הנאשם: עו"ד יהודה שושן

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים.

2. באישום הראשון מואשם הנאשם בעבירות סיוע להתפרצות בצוואת למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, לפי סעיפים 406(ב), 29 ו- 31 לחוק העונשין התשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין"), סיוע לגניבה בצוואת לפי סעיפים 384, 29 ו- 31 לחוק העונשין והסעה שלא כדין, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב- 1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל"). על פי המתואר באישום זה, כשלושה שבועות לפני יום 29.12.17 כאמל לנאשם המכונה "אבו ראמי" יצר קשר עם הנאשם וגייס אותו לצורך הסעת שוהים בלתי חוקיים בישראל ולאסופם בתמורה ל- 2500 ₪. לשם נקיטת אמצעי זהירות וסיכול מעקב אחר הנאשם והשוהים הבלתי חוקיים, מסר כאמל לנאשם טלפון מבצעי שישמש ליצירת קשר לתיאום ההסעה של השוהים הבלתי חוקיים. בנוסף מסר כאמל לנאשם מילות קוד אשר יצינו מקומות איסוף בתוך שטחי ישראל. כן הדריך כאמל את הנאשם שלא לנסוע בכבישים ראשיים אלא בכבישים צדדיים. ביום 29.12.17 יצר כאמל קשר עם הנאשם ותיאם עמו שעת איסוף ומיקום. בשעה 17:00 לערך אסף הנאשם את כאמל ושני שוהים בלתי חוקיים נוספים בסמוך לכיכר עין כרם בירושלים באמצעות רכב מסוג מאזדה, זאת לאחר שהשוהים הבלתי חוקיים נכנסו לישראל שלא כדין בדרך שאינה ידועה. בהמשך הסיע הנאשם את השוהים הבלתי חוקיים לשביל עוטר מבשרת, הנמצא בסמוך לשביל המוביל לדירה הנמצאת ברחוב סמטת עינב 6 במבשרת ציון. השוהים הבלתי חוקיים, מצוידים בכפפות ובפנס, התפרצו לדירה וגנבו ממנה רכוש שכלל שלושה מחשבים, מחשב לוח, שתי מצלמות, מצלמת וידאו, רחפן, טלפון נייד, ציוד למחשב, תכשיטים, חנוכיה ותיקים של בני

הבית ובהם מפתחות לדירה, למקום העבודה וציוד אישי. בחלוף יום ממועד ההתפרצות, ולאחר תיאום טלפוני מוקדם עם כאמל, אסף הנאשם את השוהים הבלתי חוקיים בסמוך למקום שבו הוריד אותם.

3. באישום השני מואשם הנאשם בעבירת הסעה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל. על פי המתואר באישום זה, ביום 18.1.18 סמוך לשעה 17:00 נכנסו שלושת השוהים הבלתי חוקיים המתוארים באישום 1 לישראל בדרך שאינה ידועה. בהמשך, כאמל יצר קשר עם הנאשם, ובאמצעות שימוש במילת הקוד הנחה אותו להגיע לתחנת האוטובוס סמוך למושב מטע. הנאשם הגיע למקום ואסף משם את השוהים הבלתי חוקיים באמצעות הרכב והסיעם לפארק ארצות-הברית בסמוך למושב מחסיה. לאחר מכן נסע הנאשם לתחנת הדלק "דור אלון" באזור התעשייה בבית שמש והמתין לשוהים הבלתי חוקיים במשך כשעה וחצי. לאחר תיאום טלפוני עם כאמל חזר הנאשם בסמוך למקום בו הוריד את השוהים הבלתי חוקיים והשלושה שבו ועלו לרכב.

4. הצדדים הציגו הסדר דיוני לפיו כתב האישום תוקן. הוסכם כי הנאשם יודה בעבירות סיוע לגניבה שבאישום הראשון והסעה שלא כדין בשני האישומים, ובעובדות המקימות אותן, ויורשע בביצוען. ביחס לעבירת סיוע להתפרצות הנאשם כפר בה ובעובדות המקימות אותה. הוסכם עוד, כי המאשימה תגיש את חומר הראיות המבסס, לטענתה, עבירה זו, ללא צורך בחקירת העדים, ובית המשפט יכריע על בסיס ראיות אלה האם מתקיימת עבירת הסיוע להתפרצות. הצדדים הודיעו כי הנאשם מוכן להעיד, אך אין צורך בעדותו, והוסכם כי לא תינתן משמעות ראייתית לעובדה שהנאשם לא העיד, ואף לא תינתן משמעות ראייתית לעובדה שהמאשימה לא ביקשה לחקור את הנאשם בחקירה נגדית.

5. חומר הראיות שהוגש לבית המשפט כולל חמש הודעות שנגבו מן הנאשם במשטרה בין התאריכים 18.1.18 ל-25.1.18, שני דו"חות הובלה והצבעה שערך הנאשם בנוגע למקום איסוף והורדת השוהים הבלתי חוקיים בכל אחד מהאישומים, ותיעוד מצולם של פעולות ההובלה וההצבעה. הצדדים הודיעו כי המעורבים האחרים שתקו בחקירתם או הכחישו את המעשים, ועל כן אמרותיהם לא הוגשו, משלא היה בהן כדי לסייע בבירור יריעת המחלוקת.

6. מתוך סיכומי הצדדים עולה כי אין מחלוקת ביניהם שהשוהים הבלתי חוקיים אמנם התפרצו לדירה וגנבו ממנה רכוש, כמתואר באישום 1, ואין אף מחלוקת כי מתקיים היסוד העובדתי של עבירת הסיוע להתפרצות. המחלוקת נוגעת לשאלה האם הנאשם ידע כי השוהים הבלתי חוקיים אותם הסיע תכננו להתפרץ והתפרצו לדירה. בהקשר זה נטען על ידי ההגנה, כי הנאשם ידע אמנם כי מטרת כניסתם של השלושה לישראל היא ביצוע גניבות, אך לא ידע כי בכוונתם להתפרץ לדירה, לא לפני המעשה ולא לאחריו.

דין והכרעה

7. אקדים ואומר כי הוראת סעיף 34א(2) לחוק העונשין שאליה התייחס הסנגור בסיכומיו, אינה רלבנטית לענייננו. הוראה זו חלה רק במקום שבו המסייע לא היה מודע בפועל לאפשרות ביצועה של עבירה שונה או נוספת ביחס לתכנית המקורית. אם תתקבל עמדת המאשימה כי הנאשם היה מודע, ולו בדרך של עצימת עיניים, לעבירת ההתפרצות שתכננו וביצעו השוהים הבלתי חוקיים, ניתן יהיה להרשיעו מכח דיני הסיוע הכלליים. מנגד, אם תידחה

עמדת המאשימה ויקבע שהנאשם לא היה מודע בפועל לאפשרות ביצועה של עבירת ההתפרצות, אך אדם מן הישוב יכול היה להיות מודע לאפשרות עשייתה בנסיבות העניין, הרי שלא קיימת עבירה של התפרצות ברשלנות, ומשכך לא ניתן יהיה להרשיע את הנאשם בעבירה של סיוע להתפרצות.

8. על כן יש לבחון, האם חומר הראיות שהוגש מבסס ראיות לכך שהתקיימה אצל הנאשם מודעות, ולו בדרך של עצימת עיניים, לכך שהשוהים הבלתי חוקיים תכננו וביצעו עבירה של התפרצות לדירה.

9. אין חולק כי מתוך הודעותיו של הנאשם עולה מודעותו לכך ששלושת השוהים הבלתי חוקיים שהסיע נכנסו לישראל כדי לבצע עבירה, ואולם גרסתו של הנאשם בעניין זה מתפתחת. תחילה טען הנאשם כי אבו ראמי אמר לו שהוא עובד בישראל, אך לא אמר במה (ת/1 שורה 10), בהמשך אמר כי ידע שהשלושה מתכוונים לעשות משהו לא בסדר, לא ידע מה בדיוק תכננו, ולאחר מכן אמר שידע שמדובר בגניבות (ת/1 שורות 146-147).

10. מגרסאותיו של הנאשם עולה, כי ההתנהלות של אבו ראמי הייתה חשודה מלכתחילה, הוא מסר לנאשם מכשיר טלפון שבאמצעותו היו אמורים ליצור קשר (ת/1 שורה 21), ביקש שישוחחו במילות קוד (ת/1 שורות 75-80), במהלך הנסיעה שוחח אבו ראמי עם אחרים בטלפון באמצעות מילות קוד (ת/1 שורות 162-165) ושלושת הנוסעים אף שוחחו בקודים בינם לבין עצמם (ת/2 שורות 70-71). בנוסף, הנאשם התבקש לנסוע מדרכים צדדיות (ת/2 שורה 91). דא עקא, שכל אלה יכולים להיות סימנים מחשידים הנובעים מעצם העובדה, שאין עליה מחלוקת, כי מדובר בהסעת שוהים בלתי חוקיים, ואולי אף רמזים המעלים חשד לביצוע עבירות נוספות על ידי הנוסעים, לאו דווקא להתפרצות לדירות.

11. הנאשם טען טענה שלא נסתרה, לפיה השלושה לא הביאו עמם לרכב כלי פריצה (ת/5 שורות 92-93; ת/7 שורות 26-27) ואף לא העלו לרכב את שלל הפריצה לאחר ביצועה (ת/1 שורות 227-228; ת/2 שורות 67-68; שם, שורות 113-116; ת/5 שורות 119-120; שם, שורות 148-151; שם, שורות 170-176; שם, שורות 196-197). לנאשם אמנם הוצגו במהלך חקירתו במשטרה כלי פריצה (ת/1 שורות 258-261), ואולם לא הובאה כל ראיה בדבר מקום תפיסתם של כלים אלה. העובדה שהשלושה ירדו מרכבו של הנאשם בתוך שטח ישראל ללא כל ציוד ועלו אליו ללא כל שלל, מחלישה את הטענה כי הנאשם עצם את עיניו לכך שהשלושה תכננו להתפרץ והתפרצו לדירה.

12. העובדה המרכזית שיש בה פוטנציאל להצביע על כך שהנאשם ידע שמדובר בהתפרצות נובעת מכך שהוא התבקש להסיע את השלושה לאזור הסמוך לאזור מגורים ביישוב מבשרת-ציון, כפי שעולה מתוך דו"ח הובלה והצבעה (ת/6) והתיעוד המצולם של פעולה זו. על רקע זה, אכן טענת הנאשם כי ידע שמדובר בגניבות דווקא, ולא בהתפרצות לדירה, מעלה תמיהה מסוימת, שראוי היה לבררה בדרך של שאלה ישירה- מה אפשר לגנוב באזור שהוא אזור מגורים. ברם, הנאשם לא נשאל שאלה כזו או דומה לה באף אחת מחקירותיו ולא ניתנה לו הזדמנות להתייחס לתמיהה זו ולהפריכה. יתרה מכך, שעת ההסעה הייתה שעת אחר צהריים, ובסמוך לאזור זה נמצאים גם אזורים מסחריים ושני קניונים, כך שאין בעצם ההסעה לאזור הסמוך לבתי מגורים כדי להוות ראיה חד- משמעית לכך שהנאשם ידע שמדובר דווקא בכוונה של הנוסעים להתפרץ לדירות מגורים ולא רק לבצע עבירות גניבה.

13. ראייה נסיבתית נוספת היא הסכום הגבוה, יחסית, שעליו סוכם עם הנאשם תמורת ההסעה - 2,500 ₪. גובה הסכום אף העלה בפועל את חשדו של הנאשם בדבר כשרות מעשיהם של הנוסעים בישראל (ת/2 שורות 39-40). הגם שיש בכך כדי להקים חשד שמטרת הכניסה לישראל היא כדי לבצע עבירה פלילית, אין בה כדי להקים מודעות, אף לא בדרך של עצימת עיניים, לכך שמטרת הכניסה היא ביצוע התפרצות לדירה, להבדיל, למשל, מביצוע עבירה ביטחונית או עבירת רכוש אחרת.

14. כאשר עומת הנאשם לראשונה עם העובדה שבאירוע מושא האישום הראשון הסיע את השלושה למבשרת ציון שמר על זכות השתיקה (ת/4 שורה 23) ביחס לעניין זה וביחס לשאלות נוספות הנוגעות ליתר המעורבים, וכפר בכך שנכנס לשוב מבשרת ציון (ת/4 שורה 79). בהודעה שנבנתה בשעה מאוחרת יותר באותו היום הודה כי הסיע את השלושה לאזור מבשרת ביום 29.12.17 (ת/5 שורות 51-71) ואף הוביל את החוקרים והצביע על המקום שאליו נסעו (ת/6). השתיקה החלקית והגרסה המשתנה אמנם מחזקות את הראיות נגדו, ואף מביאות למסקנה כי בנסיבות העניין היה על אדם סביר לחשוד שהשלושה נכנסו לישראל כדי להתפרץ לדירות מגורים, אך אין בה כדי לבסס, אף לא בצירוף יתר הראיות, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, ידיעה של הנאשם, ולו בדרך של עצימת עיניים, כי הסיע את השלושה כדי שיתפרצו לדירה.

15. לא נעלמה מעיני העובדה, כי הנאשם נשאל שאלה קונקרטיות על התפרצויות לדירה: **"ספר לי על הפעמים שיצאת ולקחת אותם לפריצות במבשרת"** (ת/5 שורה 164), ולא שלל באופן מיידי את העובדה שמדובר בהתפרצויות לדירה, אלא תיאר את מסלול הנסיעה, אולם בהמשך התשובה הבהיר כי לא ידע מה בדיוק היו תוכניותיהם ומעשיהם של השלושה במקום (ת/5 שורות 168-169) וחזר על כך בחקירה נוספת (ת/7 שורות 30-31).

16. סיכומם של דברים, חומר הראיות שהוצג מבסס את המסקנה כי הנאשם ידע שהשוהים הבלתי חוקיים שהסיע תכננו לבצע עבירה פלילית, ואולם אין בו כדי לבסס, מעבר לספק סביר ידיעה, ולו ברמה של עצימת עיניים, לכך שמטרתם הייתה להתפרץ לדירות, להבדיל מעבירות גניבה, שביחס אליהן התקיימה אצל הנאשם מודעות.

17. כדי לבסס את אשמתו של הנאשם בסיוע להתפרצות, אין די במודעות של הנאשם לכך שבמעשיו הוא סייע לשוהים הבלתי חוקיים לבצע עבירה פלילית כלשהי, ואף לא די בכך שידע כי מדובר בעבירת רכוש.

פסק הדין שניתן בת"פ (חי') 3006/04 **מדינת ישראל נ' אחרינו** (פורסם בנבו 8.2.06), שעליו הסתמכה המאשימה לביסוס טענתה, שונה על ידי בית המשפט העליון במסגרת הערעור (ע"פ 4602/06 **אחרינו נ' מדינת ישראל**) (פורסם בנבו 18.4.07) בשינוי שטיבו אינו ברור, על פי הסכמת הצדדים, ומכאן שלא ניתן להסתמך על האמור בו.

ההלכה שנקבעה בע"פ 7085/93 **נג'אר ואח' נ' מדינת ישראל** (פ"ד נא(4) 221) בעניין טיבה של המודעות הנדרשת ממסייע לעבירה נותרה בעינה, ולפיה:

"...בגדר המחשבה הפלילית הנדרשת מן המסייע, עליו להיות מודע לכך שפעולתו

**תסייע למעשה עברייני ביעד מוחשי, אם כי לא חייבת להיות מודעות לפרטי פרטיו,
ולא די במודעותו כי פעולתו תסייע למעשה עברייני כלשהו" (ההדגשה אינה במקור).**

18. לנוכח האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מהעבירה של סיוע להתפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה ומרשיעה אותו, על פי הודאתו, בשתי עבירות של הסעה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952 ובעבירה של סיוע לגניבה בצוותא לפי סעיפים 29, 384 (ב) ו-31 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים